

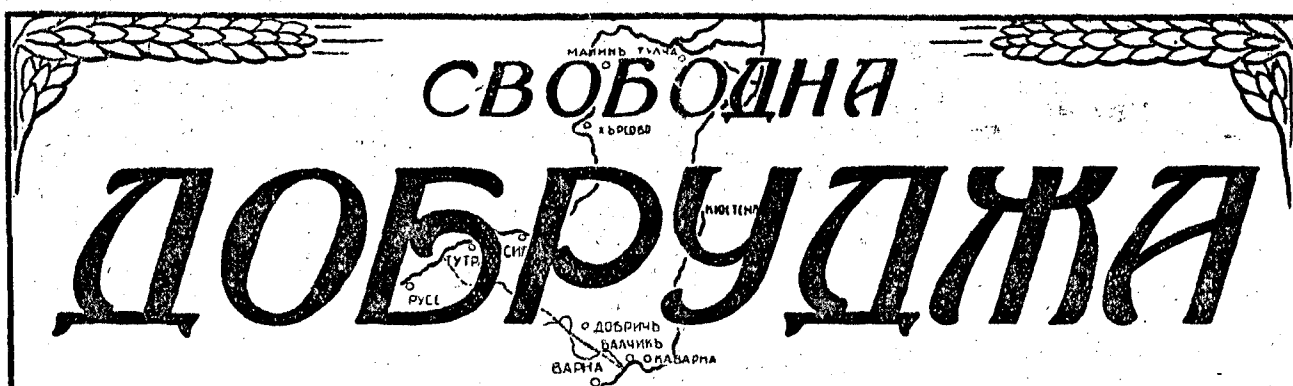
Годишен абонамент:

За България 80 лв.
За странство 160 лв.
За Америка 2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

СЛЕДПРАЗНИЧЕН ВЕСТНИКЪ ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Запасване на абона-
ментитъ се придружа-
ва съ сумата

Редактира комитетъ

Адресъ „Св. Добруджа“ — София

Главенъ редакторъ

Д-ръ П. Вичевъ

Телефонъ № 4575

Единъ отъ стълбоветъ

на реакцията е проваленъ

Цѣль свѣтъ внимателно следеше и очакваше резултатитъ отъ последнитъ избори произведени на 30 май, въ Англия. И основателно. Англия, въпреки неблагоприятното напоследъкъ економическо положение си остава първостепенна велика сила, съ решаващо значение въ международната политика. Чѣщо повече, тя даваше тонъ и направление на тази политика.

Могъществото на английската империя се крепи върху потъпкването и робството на стотици милиони народи въ Азия, Африка, Полинезия и Америка.

Установилъ своето господство върху една четвъртъ частъ отъ земното кълбо, изсмукващъ отъ колонитъ си грамадни немѣтнѣ богатства, английскиятъ империализъмъ има възможностъ да създаде и сръдствата за подържане на това господство. Англия стана страна на най-черната реакция. Не въ самата Англия, а въ нейнитъ колонии, борбитъ на поробенитъ се потъпкватъ по най-жестокъ начинъ. Всѣки опитъ на индийския народъ да отхвърли робския хомотъ на английския империализъмъ бива най-жестокосмазанъ. Напоследъкъ въ Англия управляватъ консерваторитъ, които се явяватъ като най-здравъ стълбъ на международната реакция. И свѣта бѣше свидетелъ какъ подъ прекото ръководство на Чемберленъ свѣта отива къмъ още по-страшна катастрофа. Алфата и омегата на неговата външна политика бѣ да се установи единъ фронтъ срещу Съв. Русия, да се унищожи съ всички сръдства руската революция, която само съ факта на своето съществуване заплашва английското господство, насърдавайки поробенитъ въ тѣхнитъ борби. Изхождайки отъ тѣзи съображения английскиятъ империализъмъ подкрепя всички реакционни режими на Балканитъ и въ Сръдна Европа, а тамъ където ги нѣмаше той не се поколебаваше да ги създаде.

Английската реакция въ лицето на консерваторитъ провали преговоритъ по обезоръжаването и оставиха свѣта да се задушава въ атмосферата на едно бѣсно въоръжение, което всѣки день може да хвърли човѣчеството въ нови ужаси и изтрѣбления. Господството на английския и свѣтовния империализъмъ може да се крепи само върху остриетата на шиковецъ. Ето защо всѣко обезоръжаване би значило край на тѣхното гостодство.

Победенитъ народи и потъпканитъ малцинства въ лицето на английската реакция имаха своя заклетъ врагъ. Особено малцинствата, ше помнятъ циничнитъ отговори, които Чемберленъ даваше въ О. Н. за тѣхната съдба. Той ги осждаше на смъртъ чрезъ една постепенна асимилация.

Подържане насилническитъ мирни договори, отхвърляне обезоръжаването, подготвяне новъ пожаръ и война срещу С. С. С. Р., борба срещу всичко напредничаво и задушване всѣка освободителна борба на поробенитъ и колониалнитъ народи — ето дѣлата на английскитъ крепители на международната реакция.

На тази реакция, обаче, самъ английския народъ нанесе ударъ. Отъ резултатитъ, които вече сж известни се вижда, че самъ английския народъ е прочелъ присъда надъ крепителитъ на рутината и робството.

И не може да бжде другояче. Английската реакция съ старитъ методи и сръдства не може вече да осигури онова привилегировано положение, което можеше да даде дори на своитъ работници въ миналото. Днесъ економическото положение въ Англия е съвършено различно отъ миналото.

Английската индустрия е стара и съ почти изхабенъ инвентаръ. Рационализацията, що се извършва тепърва става за смѣтка изключително на работницитъ, която влошава тѣхното положение. Отъ една страна

Моралния имъ ликъ

Четемъ въ „Русенски новини“ следното: Добруджанци недоволни отъ Ив. х. Ивановъ.

Завчера въ съвета общинския съветникъ Ив. х. Ивановъ избранъ отъ листата на добруджанцитъ направи декларация, че той е 11-ия отъ групата на дем. сговоръ и че отъ своитъ другари сговористи той не може да се раздѣли.

Всичко това е възбудило емиграцията и тя очаква, че г. х. Ивановъ ще опровергае изнесеното.

Много ше има да очаква емиграцията да опровергае г. х. Ивановъ. И какво собствено е очаквала тя отъ него. Той само по достойно е изигралъ своята роля да замъкне емиграцията въ блатото на сговора.

Емиграцията може да си въобразява, че тя достойно е зашитавала своитъ интереси, като е гласувала съ своя листа и като е избрала „свой“ представител.

Нищо, да си въобразяваш не е нѣщо престъпно. А да вършишъ „реална“ политика вижъ това е друга работа Ив. х. Ивановъ е реалистъ политикъ. Той знае гдѣ зимува рацитъ, затова той обяснение на тѣзи които само си „въобразяватъ“ нѣма да даде.

Бежанецъ

на надниците постоянно се намаляватъ благодарение кризата въ английската индустрия, следствие неконкурентоспособността ѝ и стѣснение на пазаритъ, отъ друга страна, безработицата се все повече и повече увеличава.

Ето защо английското работничество гласува противъ реакцията, за миръ между народитъ, за миръ и връзки съ С. С. С. Р., за новъ редъ и социално устройство, противъ робството, за свободата.

Дали водачитъ на английския трудовъ народъ ше дадатъ реаленъ изразъ на неговата воля близкото бждеще ше покаже, още повече като се има предъ видъ близкото минало и тѣхнитъ „либералствуващи“ възгледи.

Поробенитъ народи и на Балканитъ, малцинствата, между които добруджанци и македонци не могатъ да не поздравятъ съ възторгъ победата на английския народъ, който нанесе решителенъ ударъ върху крепителитъ на международната реакция.

Д. Маджаровъ

Погледъ върху международното положение

Международното положение днесъ е подъ знака на голѣмата борба, която се води около разрешението на проблемитъ: за малцинствата, разоръжението, репарациитъ и ревизия на мирнитъ договори. Тази борба се развива отъ день на день и тя неминуемо ше доведе решително резултати въ отношенията и политиката на отдѣлнитъ държави и народи и до тѣхната съдба. Всѣка държава се приготвя за да получи по-добри резултати. Победителитъ се стремятъ да запазятъ положението, което си извоюваха съ договоритъ за мира — това особено се отнася за Франция, Сърбия, Ромъния и новосъздаденитъ държави: Полша и Чехославия — а победенитъ държави и поробенитъ народи се борятъ за да получатъ обещанитъ съ договоритъ права и облекчения, да получатъ свобода за политическо, економическо и културно развитие.

Илюзия е, да се мисли, че въпросътъ за малцинствата ше получи своето разрешение, както повеляватъ правата и справедливостта, духътъ на мирнитъ договори и статутитъ на прословутото „Общество на народитъ“. И действително, може ли да се очаква нѣщо добро отъ представителитъ на ония империалистически хищници, които днесъ потискатъ милиони поробени народи? Колкото обаче този въпросъ се отлага, колкото по-вече се предоставя на нѣкои държави, особено Сърбия, Гърция и Ромъния, безнаказано да измъчватъ и денационализиратъ поробенитъ отъ тѣхъ малцинства, толкова мирътъ става по проблематиченъ. И ако голѣмитъ „културни и просвѣтителни“ държави продължаватъ да мълчатъ предъ повикътъ на малцинствата за правда и сносенъ човѣшки животъ и се указватъ безсилни да наложатъ едно разрешение на този боленъ въпросъ, тогава Обществото на народитъ нѣма абсолютно никакво значение. Защото, ако на едни се дава правото да потискатъ цѣли народи, тогава никой не ше бжде въ състояние да спре избухването на волята у тия народи да живѣятъ, да съществуватъ. А при несигурнитъ устои на днешния миръ, това ше значи нова катастрофа. И вината за нея ше носятъ не само насилничитъ на малцинствата, но и всички, които скрито подстрекаватъ и открито подържатъ тия насилия.

Но като че ли песимизма повече владѣе въ свега за утрешния день. Като че ли волята за по-добро бждеще е по-слаба предъ силния стремежъ да се задържи създаденото положение следъ войната, което крие такива опасности, подклаждани отъ гибелното намѣрение на нѣкои империалистични държави, да господ-

ствуватъ надъ цѣлия свѣтъ. Като че ли читѣ на светътъ сж свързани, та не вижда голѣмата опасностъ, която създава толкова несигурностъ и тревоги за цѣлото изстрадало човѣчество.

Създаденитъ съюзи между държавитъ победителки, за запазване на плячката ни сочи, че нѣма никакво желание за едно мирно разрешение на проблемитъ, останали следъ войната, като тежъкъ кошмаръ, върху съвестта на човѣчеството.

Положението на балканитъ е тѣсно свързано съ международното положение. И то крайгълъния камъкъ на мира и уредбата въ Европа, защото тукъ на балканитъ, условията се съвсемъ различаватъ отъ условията на Средна, Западна и Северозточна Европа, въ връзка съ проблемитъ за малцинствата и ролята и задачитъ на Обществото на Народитъ.

Начинътъ, обаче, по който гледатъ на тази проблема сърби, гърци и ромъни, не даватъ никакви изгледи за омекчаване и подобрене положението и съдбата на поробенитъ отъ тѣхъ малцинства и народи. Сърби, гърци и ромъни считатъ като свое право да лишатъ отъ човѣшки, културни и политически права българите, албанците, черногорците, хърватите, словенците и др. и не само това, но и съ всички средства се мжчатъ да сръбизиратъ, елинизиратъ, и ромънизиратъ тѣзи народи, да изтрѣгнатъ тѣхната национална душа и да обезличатъ тѣхното национално съзнание. Ржка за ржка въ тоя победоносенъ походъ, тѣ сключватъ помежду си гаранционни договори за защита и за запазване не само на плячката, но и правото, което сж придобили да елинизиратъ цѣли народи и то въ единъ моментъ, когато и създадени на мирнитъ договори проповѣдватъ вече ревизия на тия договори.

Никога обаче, едно болно време, като днешното, не е продължавало дълго. Десетъ години следъ тоя позоренъ миръ и най-заслепенитъ ръководители на свѣтовната политика видѣха, че мирътъ върху тѣзи устои е неудържимъ. И този миръ ше се измѣни въпрѣки всичко! На балканитъ и въ свѣтътъ изникватъ нови борби, върху нови условия. Тѣзи борби издигатъ високо велики начала за човѣщина и миръ между народитъ. Империи сж отстъпвали и подали подъ напора на такива борби. Не сж сърби, гърци и ромъни, които ше излѣзатъ по-кораи, за да могатъ да спратъ колелото на историята. Македония, Добруджа и другитъ поробени области, рано или късно, ше добиятъ своята свобода.

Гор.-Орѣховица,
17 май 1929 г.

Денационализацията продължава

Империалистическата политика на европейските сили, главно противоречията между Англия и Царска Русия, наложиха чрез Берлинския договор 1878 год. предаването на северна Добруджа под владиството на Ромънските чокони. Периода от заробването на северна Добруджа до балканската война, бѣ периодъ на една усиленна денационализация и колонизация провеждана от ромънската олигархия, поставила си за целъ да прогони българското и турско население отъ тамъ, да го замѣсти съ ромънски елементъ и по тоя начинъ да промѣни нейния етнографически характеръ. Успѣха на тая политика бѣ отъ голѣма степенъ улесненъ отъ ориентацията на българската завоевателна политика отпослѣ свѣтѣ погледи къмъ Егейско море и Македония.

Все сжщиятъ противоречия на европейския империализмъ, както и разгоренитѣ борби между балканската буржуазия презъ войнитѣ отъ 1912—1913 год. За хегемония на балканитѣ станаха причина за разширение господство на ромънската олигархия и въ южна Добруджа. И тукъ тя продължи своята политика на денационализация и национално потисничество, обаче съ много по-голѣма системностъ.

Букурещкия договоръ отъ 1913 г. не представяваше за ромънскитѣ управници достатъчна гаранция за владението на южна Добруджа въ която ромънското население бѣ само 2 на сто. Тѣ чувстваваха своето положение несигурно, при наличността на компактнитѣ чуждонационални маси тамъ и бѣха принудени да държатъ своята денационализаторска политика още въ легални рамки.

Обаче санкцията на Ньойския договоръ 1919 год. затвърди господството на ромънската олигархия и тя пристѣпи съ най-безогледни срѣдства къмъ една форсирана денационализация и колонизация на тая областъ.

По-вече отъ 40,000 добруджанци българи емигрираха въ България и 20,000 турска емиграция въ Турция, това сж все резултати на тая политика въпрѣки всички клаузи за защита правата на малцинствата осветени отъ насилническитѣ мирни договори. Такова прилагане на доворитѣ и уреждане на мира не може освенъ да заведе свѣта къмъ нови смущения и кръвопролития, защото дражни всичко добро съвестно, отчайва онеправданитѣ, особено ония отъ тѣхъ, които сж се примирили съ договоритѣ и лоялно изпълняватъ своитѣ задължения по тѣхъ. Безправие то отъ денъ на денъ се увѣковчава надъ потиснатитѣ народи и засяга жизненитѣ имъ интереси, тогава разколебава и най-търпеливия народъ и го кара да дири спасение по всички пѣтища. Слабостта не е винаги гаранция за непрекословенна подчиненостъ.

Събитията въ Добруджа сж едно свидетелство за това. Добруджанци надигатъ глава при най-тежки условия организиратъ се защото режимътъ подъ който сж поставени да живѣятъ имъ налага повече отъ всякога това, защото не виждатъ надежда за спасение отъ никъде освенъ въ се бе си.

Въ Добруджа и до днесъ не се управлява по общитѣ

Сражения въ Триполитания

Парижъ, 2 юни. Съобщаватъ отъ Триполи, че италианскитѣ войски на 26 м. м. сж водили сражение съ непокорното население въ Триполитания. Има убити отъ това население 430 души и нѣколко стотинъ ранени. Италианцитѣ сж пленили 1031 камили и повече отъ 6,000 овце. Италианцитѣ сж дали 24 убити и 77 ранени.

Триполитания е италианска колония въ северна Африка на брѣговетѣ на Средиземно море. Дълги години италианския империализмъ чрезъ кръвъ се мѣчи да превие врата на свободолюбивитѣ арабски племена за да ги експлоатира безнаказано. Години подъ редъ обаче тѣзи племена оказватъ въоръжена съпротива борейки се за своята независимостъ. Фактически войната въ Триполитания не е преставала. Тя нѣма да престане до тогазъ, до когато трудолюбивитѣ арабски племена не отхвърлятъ окончателно хомта на италианския империализмъ.

Важното въ случая е друго. Водятъ се истински сражения, избиватъ се стотици и хиляди, пленяватъ се цѣли стада камили и овци — значи истинска война. Къде е миротворецъ на свѣта — О. Н. да спре това варварско изтрѣбление? Италия членъ въ О. Н. тя води формена война съ мирни племена, къде сж санкцитѣ, които би следвало да ѝ се наложатъ?

Или колониалнитѣ народи не влизатъ въ реда на „богоизбранитѣ“? Тѣхъ „бѣлитѣ“ могатъ безнаказано да ги експлоатиратъ и избиватъ въ името на... цивилизацията.

Отвратително лицемерие и цинизмъ, на които робениитѣ обезателно ще турятъ кръстъ.

*Добруджанци, връщайте
органъ на социал-предателския изпълн. комитетъ в. „Добруджа“.
Жека почувствуватъ
презрението ви.*

закони на страната.

Тя се държи подъ ударитѣ на единъ постояненъ изключителенъ воененъ режимъ.

Гражданскитѣ и политически свободи сж сведени до последенъ минимумъ.

Въ Добруджа сигурността е всемогща и всевластна, реда се крепи на щикетъ на джандармитѣ, а правата на населението зависятъ напълно отъ прищевитѣ на последния агентъ на ромънската сигурностъ.

Материално, правово и културно днесъ добруджанци сж зле поставени. Всѣкакъвъ културенъ животъ е възпрепятствуванъ. Тѣхнитѣ организации отъ чисто просвѣтенъ и благотворителенъ характеръ, даже спортнитѣ организации сж разтурени, навсѣкѣ изъ селата църквитѣ и училищата на малцинствата сж закрити, а въ градоветѣ тѣ едва сжществуватъ поради ограничителнитѣ мѣрки и постоянния тормозъ на властѣта.

Въпрѣки това тѣ пакъ намиратъ сили въ себе си да даватъ отпоръ срещу разбеснелата чоконска властъ.

Тѣ ще трѣбва да засилватъ въпрѣки всичко своитѣ борби, защото само чрезъ борба не престанна ще могатъ да строятъ робскитѣ вериги.

П. Т.

Полицейския комитетъ тероризира

Бандититѣ на В. Д. Р. О. единственикѣ крепители на полицейския Изпълн. Комитетъ продължаватъ да вилнеятъ и тероризиратъ добруджанската емиграция. Въпрѣки всички денонсирания отъ насъ на конкретни случаи и бандитски деяния, които вършатъ въ голѣмитѣ градове, като Русе, Шуменъ и Варна, където божемъ има уредена полицейска властъ за да пази сигурността, спокойствието и законнитѣ права на граждани, тия заплашвания, побои и тероръ продължаватъ подъ носа на самата властъ. Може те си представи колко по-голѣмъ и съ по-голѣма безотговорностъ тия произволи се вършатъ, където, както се казва, и Царъ далеко и Господъ високо.

Току що пристигналъ нашъ човѣкъ отъ нѣкои гранични пунктове ни разправя за нови насилия, тероръ и заплашвания вършени отъ бандититѣ на В. Д. Р. О. дирижирани лично отъ секретаря на Изпълнителния Комитетъ, тѣй удачно назовавания Акциуня Булгаряска.

Въ последната си обиколка по негово нареждане биватъ повиквани въ Варна отъ с. Раздѣлна добруджанскитѣ бѣжанци Господинъ Колевъ и Ив. Йордановъ. Викани сж специално и съ официално писмо отъ д-во Добруджа въ Варна подписано отъ председателя — известния Ат Костовъ, който не веднѣжъ при гризене на съвестѣта е заявявалъ, че ржцетъ му били окървавени съ човѣшка кръвъ.

Извиканитѣ се явяватъ въ канцеларията на д-во „Добруджа“ въ Варна. Присѣствували сж тамъ секретаря на изпълн. комитетъ Акциуня Булгаряска и „войводата“ на В. Д. Р. О. Стайко Колевъ.

Съ влизането на въпроснитѣ добруджанци, имъ казали сърдито и заплашително:

— Нѣма да получавате въ „Св. Добруджа“, че петъ лв. ви е масрафа. (Толкова била стойността на единъ парабеловъ куршумъ).

А Акциуня Булгаряска куражлия, като онзи, който стреля по вързанъ заякъ, изрѣвалъ:

— Ще ви очистиме всички вичевисти!...

Въ това време вратата се отваря и се показва главата на другъ вичевистъ, който доловилъ заплашванията и казалъ само толкова:

— Добъръ денъ господа и затворилъ вратата.

Куражлията Акциуня Булгаряска омекналъ и промѣнилъ изведнажъ тона си:

— Тѣй не бива господа.

*

По сжщиятъ маниеръ се викатъ бежанцитѣ въ Обществена безопасностъ въ Варне и се заплашватъ. Дори бѣха инсценирали нѣщо подобно на конспирация, търсейки нѣкакви си „бомби“. Имаше арести и обиски. Разбира се, че нищо не намѣриха и това се знаеше, но като усвоенъ и практикуванъ маниеръ, той внесе тероръ за слабитѣ и беззащитни сжществувания.

Целъта е ясна — да се сандардисватъ вичевиститѣ, които се борятъ противъ бандитизма на ВДРО и полицейския изпълнителенъ комитетъ. Въ това нѣма никакво съмнение. Такава е неговата политика —

Подъ сѣнката на крвавата диктатура въ Югославия

Въ Бѣлградъ се завършва финала на многошумната история съ избиването на хърватскитѣ водачи въ скупщината. Правосъдието на „Бѣлата рѣка“ разигра една нова комедия. Изправенъ е на подсѣдимата скамейка физическия убиецъ Пуниша Рачичъ. Безспорно, че той ще получи своето наказание. Крвавата диктатура не ще има смѣлостъта предъ лицето на цѣлѣ свѣтъ да оправдае свето орждие, колкото и да ѝ се иска това и все пакъ всичко това не е нищо друго, освенъ една сждебна комедия. Защото въпроса не е до углавната отговорностъ на единъ подивелъ отъ шовинизмъ, типъ. Тука нѣмаме единъ обикновенъ процесъ отъ углавна отговорностъ.

Процеса е политически отъ първа величина и, само като такъвъ трѣбва да се разглежда. Куршумитѣ въ скупщината не бѣха нищо друго освенъ отчаенъ актъ отъ страна на дворцовата шовинистическа камарила да спре освободителната борба на хърватския народъ, който все повече и повече прави усилия да отхвърли тираническия режимъ наложенъ му отъ сръбския централизъмъ.

Когато и това не помогна, когато въ отговоръ на злодеянието на „Бѣлата рѣка“ хърватския народъ засили още повече своитѣ борби, тогава генералската клика начело съ монарха обявиха откритата диктатура. Може смѣло да се каже, че куршумитѣ въ скупщината бѣха предвестницитѣ на откритата диктатура.

Днесъ положението въ Югославия е такова, че то може да се задържи само като се подтискатъ съ най-варварски средства хървати, словенци, черногорци и македонци: като се задушва чрезъ куршумъ и затворъ борбата на самия сръбски трудящъ се народъ. Крвавата монархическа диктатура е обявила борба по всички фронтове.

Това е признакъ за близкия нейнъ край.

Терора и безправие то нѣма да отклонятъ потиснатитѣ народи отъ тѣхния стремежъ и борби за свобода.

Терора и зверския режимъ на монархическата клика нѣма да спратъ борбитѣ на самия сръбски народъ за повече хлѣбъ и свобода.

Крвавата диктатура въ Югославия ще има една положителна страна: тя ще циментира още по-здраво съюза на поробенитѣ националности съ самия сръбски трудовъ народъ, който съюзъ само е въ състояние да смаже чудовището — кралската диктатура и да даде тѣхната свобода.

Това ще бѣде и единката справедлива присѣда, която поробенитѣ ще прочетатъ надъ своитѣ подтисници.

Отчетете се за абонамента си!

съ насилие и тероръ да се крепи противъ волята и желанията на добруджанската емигрантска маса. Но въпросътъ за българското общество — кому услужва съ тия си действия полицията?

На единъ невмѣняемъ

Думата е за злополучния секретаръ на И. К., редакторъ на в-къ „Добруджа“, члена въ Мл. Соц. Съюзъ, та ако се не лѣжа и редакторъ на в-къ „Социалистическа младежъ“, поетъ и писателъ. На дали би могла добруджанската емиграция да направи по-сполучливъ изборъ за свой водачъ.

Човѣкъ съчетаващъ въ себе си всички качества, каквито днешното време на подлостъ и нищета може да създаде.

Маниякъ, който си въобразява, че свѣта около него се върти или най-малко около брадата му. Той може да ви пише статии да речемъ противъ фашизма и да минава за защитникъ на трудовия народъ — зѣръ той е „социалистъ“ и тамъ трѣбва кариера да се прави. Но въ сжщото време той може да върши и чисто фашистки дѣла; може преспокойно въ колонитѣ на другъ в-къ да размахва конската опашка на Кубрата, да хвърля мълнии срещу родоотстъпницитѣ и „агентитѣ“ на Москва, да забрави Добруджа и въ екстазъ да вика „България надъ всичко“ целейки, разбира се, надъ всичко пакъ личния си интересъ.

Редовенъ сътрудникъ на в-къ „Народъ“ той не пропуска да дава мръснитѣ си антрефилети въ Лжчъ и Зора. Привърженикъ на идеитѣ на II Интернационалъ, но и голѣмъ приятелъ на Външното министерство и Обществена безопасностъ, където е редовенъ рапортьоръ. „Борецъ“ за свободата, самъ побойникъ и организаторъ на шайки. Налучкалъ върния пѣтъ на борба за свободата на Добруджа, като срещу Акциуня Руманяска противопостави Акциуня Булгаряска.

Той е секция и отъ Вътрешното министерство. Може на примѣръ да предписва да се разтурятъ организации, които иматъ смѣлостъта да сжществуватъ въпреки волята на нѣкой маниякъ.

Но той е и нѣщо повече. Той е най-върното псе отъ всички псета, тѣй като той може да дава най-върни ате-стации за отдѣлни лица и организации предъ полицията.

Той е и майсторъ флишфикаторъ. Когато нѣкъде го поставятъ на тѣсно, той може да мига и да плаче, той може да се отрече като Петъръ отъ Христа три пѣти, може да скѣса напр. предложена отъ него резолюция подъ натиска на съзнателната емиграция и следъ това да драще редица глупости въ съюзния в-къ. Може да подписва лица подъ резолюции, които тѣ не сж подписвали.

И какво ли не още е способенъ нашия милъ, неженъ подѣлъ и нахаленъ секретаръ, организаторъ, редакторъ, поетъ и писателъ — социалъ фашистъ.

Съ всички сили и срѣдства крачи той къмъ заветната си мечта (да не помисли пѣкъ нѣкой, че къмъ свободата на Добруджа!) — къмъ осигуряване едно макаръ писарско мѣстнце въ нѣкоя легация.

А по нататъкъ пълзенето ще изиграе своята роля.

Съ Божия милостъ и полицейска воля добруджанската емиграция се доби съ единъ редъкъ екземпляръ за водачъ.

Кога чрезъ народенъ юмрукъ ще очисти мѣстото, което мърси?

Жило

Четете „Св. Добруджа“

Дайте свобода на Д.М.С.

Прокудената добруджанска младеж има една голяма заслуга не само към освободителното добруджанско движение, но изобщо към цялото българско движение на прокудената емигрантска младеж от Добруджа, Македония и Тракия. Тази заслуга не се състои в първенство на подемане организационен живот, не се състои и в силата и здравината на своите организации — такива тя още не е могла да създаде поради ред обстоятелства, заслугата на добруджанската младеж се състои в това, че тя първа начерта най-върните пътни позиции и пътища, по които трябва да се развиват емигрантските младежки движения.

В своята учредителна конференция и особено в I-вия си редовен конгрес, състоял се в Шумен, добруджанската младеж е организирана в своя Д. М. С. с всичката сериозност, която прави чест на тази младеж, разглежда обстойно положението, в което се намира прокудената младеж, важността на задачата, която си поставя, огромните препятствия, които и се изпрепчават и решително даде средствата за тяхното преодоляване и премахване.

Гласуваната и приета в Шумен резолюция ще остане паметна в историята на младежкото добруджанско движение и ще сочи трезвостта на тази младеж.

При съществуващата психологична обстановка, при концентрираната атака от всички страни върху младото, незакрепено още младежко движение, при непрестанни удари, които се нанасят върху него от вътрешни и външни врагове, добруджанската младеж все пак намери сили в себе си да отрече всичко старо и гнило, да скъса с заблудата старателно насаждана от заинтересованите върхове и да поеме пътя на откритата трудна, но славна борба към свободата на своята родина.

Тя има куража открито да посочи причините на натрапеното робство в нейната родина в лицето на малки и големи империалисти; тя има силите и куража да скъса с шовинизма и с фалшивото патриотство, което освен злини и катастрофи нищо друго не е донесло на човечеството. Тя най-после смъло посочи, че в борбата си срещу многоликия тиранин, ще се уповава на собствените си сили, като търси мощната подкрепа на всички малцинства и на българския и ромънски трудови народи, които наравно пшкат под политически и икономически гнет.

Тази е историческата заслуга на добруджанската младеж.

Това сж основните линии, по които рано или късно ще тръгне и македонската и тракийската младеж.

Тези ясни, смъли и открити позиции обаче навлекоха върху добруджанската младеж ненависта на всичко старо, ретроградно и реакционно. Организирани атаки срещу ДМС се увеличиха. Средствата за това вече се не подбират. Предателит на интересите на освободителното добруджанско движение групирани около ИК и хайдушките банди открито насъскват и доносничат. И властта не останала глуха на техните доноси. Устава на съюза още стои неутвърден, устава на Софийската младежка организация сжщо не се утвърждава. Нещо повече, по настояването на злополучния секретар на ИК П. Господинов бше запечатана съюзната канцелария и задигната архивата. И днес още тя се намира на съхранение в IV пол. участък. На младежките организации не се позволява никакъв живот. Съюзни дейци и членове нмат свободно да обикалят и вършат организационен живот. Тъ се хващат от административните органи, навиват се и по етапен ред се въдворяват на мѣстожителство.

Явен е организирания стремеж да се задуши борбата на съзнателната добруджанска младеж, да се сплже и задуши нейния организационен живот, да се отклони от смълит и върни позиции, които е заела.

Е добре, вие не можете накара тази младеж спокойно да гледа всички издевателства, които и днес сж по-голяма сила се вършат над нейната поробена родина. Вие не можете я накара да се откаже от борбата за нейната свобода.

Вие можете да употребите всички средства, каквито днес румънската олигархия употребява в Добруджа да задуши всяка борба за поносен живот, но вие нма да постигнете по други резултати отколкото тази олигархия, вие ще си спечелите само името на палачи на освободителното добруджанско движение. Вие само ще засвидетелствувате че не сте нищо друго освен съюзници на тези палачи.

Добруджанската младеж обаче, от нейния правлен път вие нма да отклоните. Ето защо тя днес още помощо извиква:

Дайте възможност на Добруджанската младеж, свободно да се организира и бори за своята родина.

Заверете устава на ДМС и неговите организации. Върнете архивата на Соф. Мл. организация.

На смъла и решителна борба в защита на ДМС.

Нови жертви на ромънската олигархия

Едно кратко съобщение с дата 1. VI. отъ Букурещ гласи:

„Днес военния съд в Кюстенджа осъди 12 души българи, които се обвиняват че през време на окупацията убили много румънци, между които и началника на т. п. станция. Осем души бха осъдени на доживотен затвор.“

Съ друга присъда сж осъдил войника Сандо Стоянов на доживотен затвор.“

Въ това малко съобщение, което българските вестници съобщават без всякакви коментари, от страх може би, да не накърнят добросъседските отношения, се крие оная трагедия, която ето вече 10 години единично се разиграва от страна на чокойската олигархия върху гърба на добруджанското население.

Дванадесет души мирни селяни, след дълги и нечовешки изтезания и инквизиции из ромънските затвори и сигурани ще бждат доживот погребани из лабиринтите на солниците.

Дванадесет семейства ще бждат разорени и прогонени за да може на тяхно мѣсто да се настанят цинцарски бандити.

Румънската олигархия независимо от образа, който взема: либералски или царанистки, строго и неуклоно следва своя път на денационализация. На този курс на прогонване и обезлюдяване трябва най-енергично да се реагира.

Трбва да реагира самото население в Добруджа, като потърси мощната подкрепа на трудския румънски народ. Трбва да реагира емиграцията и всички, които се борят срещу тираните и робството. Защото и днес при режима на Маниу добруджанското население е подложено на сжщия унищожителен режим както и при либералите. И днес зверовете продължават да се пълнят с невини селяни и работници, чиято вина е тази че сж имали куража да се противопоставят на издевателствата на тези хайдушки банди организиране и на сърдачави от горе.

Румънската олигархия издирва стари престъпления извършени в вихъра на унищожителната касапница, и хвърля вината произволно върху може би съвършено невини селяни.

Но забравя ли тя, че има да дава отчет и смѣтка за хиляди мирни жители на Добруджа отвлечени из Молдова и намерили там своя трагичен край? Знае ли, че и днес семействата на тия избити не сж получили възмездие и удовлетворение?

А хилядите стада и едър добитък, които опустошиха при своето бѣгство.

Руманската олигархия сжди доживотен затвор мирни селяни за въображаеми престъпления, а забравя стотиците мъченически избити селяни в Старо село, Кочина, Дайдар, Сеново и др. палачите на които и днес свободно се разхождат из Добруджа и служат на Маниу не по зле отколкото на Братияну.

Единичкия изход от това положение населението от Добруджа може да намери само като укрепи още по-здраво своя съюз с останалите малцинства в Румания, като засили съюза си с руманския трудов народ и ведно поведат борба срещу

новия курс на засилен терор, който се надига в Румания и който вече се изпитва върху гърба на поробените.

Под лозунга: **край на терора, край на колонизацията и цинцарските поглъзновения; връщане отнетата земя; наказване на виновниците за масовите избивания; амнистия на всички осъдени от олигархията; пускане на свобода Борис Стефанов истинския народен приятел и трибун** — трбва да се обедини цялото население в Добруджа и да поведе борба за тяхното прокарване.

А емиграцията има свещен дълг да подкрепи тази единствено правилна борба с всички сили и средства.

Д. Степ.

Зверствата и изтезанията се повтарят

Подъ това заглавие вкъ „Наш Глас“ отъ 10 май излиза в Силистра изнеса потресающи факти за новите зверски изстъпления на ромънската власт. Повод за тези изстъпления е било едно разбойническо нападение върху мирни пътници. След като разбойниците благополучно и необезпокоявани сж си замиснали ромънската полиция бѣсно се е нахвърлила върху беззащитните селени на село Царь-Асеново, за да търси между тях разбойниците.

Въ продължение на цяла седмица селото е било обсадено и селяните подложени на зверски изтезания и инквизиции за да правят „самопризнания“.

Биле сж арестувани и зверски бити следните селяни: Христо Павлов, Пенко Димитров, Трифон Павлов, Недѣлчо Недѣлчев, Петър Вълков, Дончо Енков, Стоян Иванов, Димитър Стефанов, Петър Н. Калчев, Георги Денков, Иван Колю Киров, Слави Савов, Коста Рачев, Дамян Атанасов, Иван Чокаков, Тончо Василев, Колю Георгиев, Колю Генев, Вълчо Славев, Йовчо Вълчев, Павел Стоянов, Мустафа Азис, Хосеин Халил Юрдан Д. Пенков.

Подъ полицейския камшик сж попаднали и три жени. Всички тези лица сж били обвинявани за разбойници, и единичката тяхна вина е, че сж българи и че имат свой близки избѣгали в България.

Събраните селяни въ продължение на 4—5 дни сж били подлагани на познатата полицейска операция и след като не сж могли да изтърнат нужните им самопризнания, трбвало да викат да засвидетелствуват вината им малки деца — предварително набити добре, за да казват това, което полицията иска.

Най-зле и зверски сж бити Дончо Янков 60 годишен и бабичката му Рада, Петър Колев, Стефан Грънчар и жена му и др.

Закarani въ града 9 души отъ тези нещастници 5 биват незабавно освободени.

Посинѣли, пребити мнозина отъ тези мирни селяни днес сж на легло, повърщайки кръв.

Каква е вината на това мирно население? Защо сж тези хунски набеги на освирипелата полиция? Нали нов ред и нова управа денѣсоха новите власти в Румъния?

Ние знаехме, че за поробитѣ в Румъния сж промѣната на управниците режима върху тях нма да се смѣни. Ние знаехме, че гръмките, декларации на демагога Маниу имаха за целъ само да заблудят потиснатите за да го докарат до властта. Но ние сжщо така знаехме и предубеждавахме добруджанското население и емиграция че Маниу ще тръгне по стария отжпкан път на насилие и потисничество, по който вървяха и Бранитяновци. Събитията за жалост много скоро дойдоха да потвърдят това наше гледище.

Днес бандитите отъ „Акциуня Руманска“ и „Култур Патрей“ начело с Чоти и Хинцеску свободно и подъ закрилата на „новата“ власт вършат своите кървави иронии надъ беззащитното добруджанско население.

Повтарят се тъмните времена, когато се вършеха кървавите кланета в Кочина, Старо село и др.

Нма ли И. К. на добруджанската емиграция да повтори приветствията си към „демократата“ Маниу тъй както наложила на цял един конгрес в Шумен чрез резолюция да го поздрави?

Последните издевателства надъ беззащитното мирно население нека отворят за последен път очите на добруджанското население и емиграция. Нека най-после се скъса с всички заблуди старателно прокарвани и да се поеме пътя на откритата и смъла борба срещу тези изтъпления.

Нито молбите нито протестите до малки и големи „превъзходительства“ ще омилостивят тираните.

Само братския съюз между потиснатите малцинства и ромънския трудов народ ще тури край на тези вилнения. Добруджанската емиграция високо трбва да издигне глас на протест срещу варварските полицейски издевателства и да иска тяхното спиране.

Добруджанци, откажете всяка подкрепа на полицейския изпълн. комитет, натрапен отъ блока на бандитите на В. Д. Р. О. начело с Ив. х. Иванов и социалъ патриотарите на чело с А. Господинов.

Шумни тържества

През м. май станаха шумни „всенародни“ тържества въ две съседни страни: България и Румъния. И тук и там се направиха всички възможности да се даде по голѣм външен блѣсъкъ, да се увлѣкат повече народни маси.

Тук се празнува хилядо годишнината отъ какъ безвъзвратно залезе величието на България, отатък се празнува 10 години отъ „обединението“ на румънския народ и „величието“ на Румания.

И там и тук се изсипаха пишани фрази за „най-достойния“ за „богоизбрания“ народ, всички си приписваше правото той да живѣе и разполага с Балкана, доказвайки правото си с ред „исторически“ факти.

Ново шовинизма и там и тук залива въ нова бѣсна вълна народите и ги тика към нова гибел.

Най-трагично е обаче положението на добруджанци. И

Наводнение въ Разград

На 1. VI. въ Разград и околността се е излял проливен дъжд придружен с град, който е предизвикал прииждането на р. Бѣли Лом, който е залѣл гр. Разград и околните села Разрушенията и загубит сж биле грамадни особено въ квартала на добруджанските бежанци.

Едва що настанили се подъ свой покрив след дълго скитничество, добруджанци отъ

Разград и околността сж изправени предъ нови страдания и изпитания. Наново черната неволя разперя криле надъ преследваните отъ сждбата бежанци.

Ние издигаме гласъ за помощ и искаме държавата да вземе изцяло подръжката на пострадалите, като възстанови разрушенията и загубите причинени отъ наводнението.

— ф —

Анкетата въ Добруджа

Ромжнският вестник „Дрептатеа“ и „Лупта“ от 29 май съобщават, че „правителството“ е предприело една нова анкета въ южна Добруджа. За анкетиори този път били назначени министрите Йонъ Михалаке и Ед. Мирто.

Причина да се предприеме тази анкета била ежедневните оплаквания на мѣстното население. Почти всеки ден се явявали делегации въ Букурещ лично предъ министра на вътрешните работи и предъ народни представители да искатъ щото да се тури край на безправиято и анархията която цари въ Добруджа.

Анкетната комисия е вече заминала и отпочнала своята работа. Въ скоро време ще бжде проучено положението въ Добруджа и ще се тури веднажъ за винаги край на саморазправият между мѣстното население отъ една страна и колониститъ отъ друга, като се накажатъ виновнитъ и удовлетворятъ онеправданитъ. Така завършва в. „Лупта“.

Вестникъ „Дрептатия“ следъ като изказва надеждата си, че всички недоразумения между мѣстното население и колониститъ ще бждатъ изгладени, изтъква и причинитъ на недоразуменията, и намира, че най-голѣми виновници за недоразуменията били хората които седѣли начело на комитетъ за настаняване и оземляване на колониститъ.

Земитъ, които трѣбвало да се дадатъ на колониститъ се обработвали и използвали отъ членоветъ на този комитетъ, а колониститъ оставали безъ земя и жилище и подъ натиска на глада и мизерията бивали принуждавани да се каратъ и биятъ съ мѣстното население за да имъ даде подслонъ и малко земя за да могатъ и тѣ да живѣятъ до гдето се уреди въпроса съ тѣхното оземляване. Накрай завършва като каз-

тукъ и тамъ тѣ бяха „длъжни“ да взематъ участие въ шовинистическитъ тържества.

Тукъ тѣ трѣбваше да издигатъ плакарда съ надписъ, че „Добруджа е люлката на българската държава“, макаръ тази последната отдавна да е престанала да се грижи за поробенитъ си „братя“. Оттакъкъ добруджанското население, чрезъ свои делегации сжщо трѣбваше да участвува въ общата „всемирна“ радостъ, че най-после и тѣ се приютили къмъ великото обединено „отечество“.

Трагедия на разпнатъ на кръстъ народъ.

Тукъ, откриха ядката на българското царство въ Добруджа, тамъ се почувствуваха „обединени“ съ великата „майка“, а въ сжщото време населението на Добруджа влачи наденатия му робски хомотъ, търпи издевателствата на свои и чужди, гние изъ сигурности и затвори. То бѣше далечъ отъ тѣзи шумни донани, които не му носятъ нищо добро. То знае, че и за единитъ и за другитъ не е нищо друго освенъ разменна монета.

То чака редъ за свобода.

ва, че всичко що се вършело отъ тия комитети ставало за смѣтка на колониститъ.

Б. Р. Отъ както е започнало колонизирането до днесъ сж правени повече отъ десетъ анкети въ Южна Добруджа и все се наказватъ „виновнитъ“ и се удовлетворяватъ „онеправданитъ“ и все се „туря край“ на безредицитъ и недоразуменията.

Изглежда, че и този път както винаги пакъ ще бждатъ наказани „виновнитъ“, това е мѣстното българско и турско население разбира се, защото не се подчинява безпрекословно на колониститъ и тѣхнитъ управници и за това, че сж имали и куража да протестиратъ предъ властата, а удовлетворени ще бждатъ безъ съмнение колониститъ, защото тѣ най-добре вършатъ денационализаторската политика на Ромъния за което и ще бждатъ възнаградени.

Мѣстното население отъ тази анкета не само че нѣма да получи каквото и да било облекчение и му се гарантира свободното и мирно преживяване, а напротивъ ще бжде още веднѣжъ обвинено, че то тероризира колониститъ, ограбва ги и не ги остава да се отдадатъ на миренъ и полезенъ трудъ.

Отъ това, разбира се, ще почерпятъ куражъ колониститъ и ще удвоятъ и утроятъ тормоза надъ беззащитното добруджанско население за да го прогонятъ окончателно отъ Добруджа.

Добруджанци се наситиха вече на подобни анкети, тѣ знаятъ, че винаги анкетата се разрешава въ полза на колониститъ и тѣ биватъ наказани като смутители на реда и спокойствието въ страната.

За това нека да бждатъ крайно внимателни къмъ такива акции предприети отъ страна на правителството да не се подаватъ защото целта на тѣзи акции е да прогонятъ мѣстното българско и турско население. Напротивъ тѣ ще трѣбва да се организиратъ и борятъ въ защита на собственитъ си интереси.

Тютюноработническата стачка

Ето вече втора седмица какъ социалния животъ въ България се друса отъ една грандиозна борба на повече отъ 25,000 тютюневи работници. Въ продължение на бгодини економическото и жизнено ниво на работниците отъ всички производства все повече и повече се понижава. Всѣки опитъ отъ тѣхна страна за подобрене то му се считаше като заговоръ срещу държавата и смазванъ най-безпощадно. Стигна се до тамъ, че грамадната частъ отъ народа съ получаванитъ надници едва можеше да си осигури едно крайно мизерно съществуване. Изнесенитъ въ пресата цифри за работническитъ надници сж потресающи. Има надници отъ 15—20 лв., среднитъ надници получавани отъ болшинството работници сж 45—50 лв. Ето защо обясними сж мизерията, глада, болеститъ и смъртта, които на

На кого служатъ

Не се пропуска нито брой на в-къ „Добруджа“ където да не се клейматъ истинскитъ сподвижници и ратници на Добруджанското освободително движение нито брой на в-ка имъ не излиза въ който да не се казва че: „Хората отъ Добруджанския младежки съюзъ и тия около него сж комунисти фондождци и пр.“ До колко е вѣрно това емиграцията добре знае.

Д. М. С. се създаде въ дни на кризисъ и тежки изпитания за цѣлокупното движение. Младежътъ съ своята организация не дойде да разтройва общото движение, да подклажда процеса на разложение не дойде и въ името на нѣкакви отвлечени и откъснати отъ живота лозунги, а дойде да влѣе и тѣ своитъ сили за едно здраво творчество, да вложи въ торжения поривъ на светлитъ младежки души въ общото дѣло на борбата за родна свобода. Положения трудъ отъ младежътъ си има вече своитъ реални резултати.

Д. М. С. се ползува съ симпатиитъ и доверието на целокупната честномисляща добруджанска младежъ. Организирана въ свой съюзъ тя отъ денъ на денъ затыа редоветъ си, сплотява се около съюзното знаме и доизгражда своя мощенъ и чиличенъ съюзъ отстоява на атакитъ които му се правятъ и брани достойно дѣлото на което тѣ искрено се е обрела да служи.

Мерзкитъ средства съ които си служатъ хората отъ изпъннителния комитетъ на съюза „Добруджа“ лжжитъ, доносничеството, подлостта и предателската имъ роль не сж въ състояние да спратъ да отклонятъ нито за моментъ

широко косятъ изъ редоветъ на трудящия се народъ. Ето защо тютюноработничитъ отъ Хасково, Пловдивъ, Станимжа, Егри Деро, Устово и Райково като единъ се вдигнаха да защитятъ своитъ интереси. Тютюноекспортния капиталъ наученъ на богати печалби не иска да отстъпи. Той обаче трѣбва да бжде принуденъ да стори това.

Борбата на тютюноработничитъ трѣбва да бжде всестранно подкрепена. Бежанцитъ и тѣхнитъ организации сжщо трѣбва да дадатъ безрезервно своята подкрепа. Защото голѣмата частъ отъ бежанцитъ дошли тукъ безъ всѣкакви средства за живѣне и производство сж наемни работници. Тѣ наравно съ българскитъ работници понасятъ мизерията и експлоатацията на капитала.

А ако се погледне на стачкуващитъ тютюноработници ще се види, че по-голѣмата частъ отъ тѣхъ сж бѣжанци изъ Македония, Тракия и Добруджа. Изнасяйки това ние ще чакаме да видимъ ръководствата на бѣжанскитъ организации, които винаги сж се нареждали подъ байрацитъ на разни тържества да дадатъ своята морална и материална подкрепа на стачниците, като съ това наистина ще се яватъ въ помощъ на цѣлокупната бедна бѣжанска маса.

Работникъ-бѣжанецъ

подетата вече борба отъ будната добруджанска младежъ и емиграция за по-сносенъ животъ за свобода и независимостъ.

Неимовѣрнитъ усилия които полагатъ за да насадятъ бацила на братоубийственната борба всредъ емиграцията сжщо не хваща дикши въпрѣки ежедневнитъ имъ провокации.

Капитулирали въ очитъ на емиграцията като такива които съ своята политика само отслужватъ на ромънската олигархия за по лесното прогонване на населението отъ Добруджа, като такива които сж непосредственитъ виновници за неговото мизерно и отчаено положение тукъ въ България и най-после като негови палачи.

Отдавна вече заклеимени съ печата на позора отъ честно мислящата и будна добруджанска емиграция тѣ не могатъ да се помирятъ съ положението си на отритната непотрѣбна вещь и освирепели отъ истината дишатъ отмъщения. Днесъ политиката имъ е политика на отмъщение. Средства не подбиратъ.

За това пъкъ една отъ многото задачи които има Д. М. С. е и тая да смѣкне маскитъ на подлечитъ и карьериститъ въ добруджанското освободително движение да покаже истинскитъ имъ лица на емиграцията и обществото да на реализира пакостната имъ дейностъ да прави публично достояние мерзкитъ имъ дѣла и по този начинъ да разчиства трънливия но славенъ път къмъ свободата. [Отъ тукъ и тѣхната дълбока умраза къмъ Д. М. С.]

Емиграцията обаче седи достойно на поста си, тя зорко следи развиващитъ се събития, обстойно разглежда — анализира всички интересувачи я въпроси, преценява политическото положение въ България и Европа и чакъ когато се увѣри че се е добрала до истината, че е налучкала правия път, тогава пристѣпва къмъ действия, като съ най-голѣма срѣчностъ и умения безъ да се влияе отъ когото и да било тласка движението напредъ по естествения му път, като оставя велики дѣла следъ себе си, които историята ще има да величае.

Бръснете се при добруджанецъ!

Нашиятъ добъръ приятель и съотечественикъ ХРИСТО ГОЛѢМИНОВЪ бръснарь, прави 10% отстъпъ въ полза на Мл. организация отъ брутния приходъ на всички лица добруджанци и тѣхни приятели, които се бръснатъ и подстригатъ въ

неговата бръснарница нахождяща се въ пасажъ „Св. Никола“ № 13 и клонътъ въ

Добруджанския кварталъ За целта е оставена тетрадка въ бръснарницата. Н-вото на групата апелира къмъ всички добруджанци, да си взематъ бележка отъ горното и като се бръснатъ въ горнитъ бръснарници, да искатъ тетрадката и записватъ сумитъ, които плащатъ.

Борбитъ въ Китай

Голѣмиятъ процесъ на китайската революция, ксѣто продължава вече нѣколко години, която раздрусва свѣта, предизвиква едно силно раздвижване срѣдъ всички колониални и поробени народи, която стресна международнитъ империалисти, като предизвика тѣхната открита намѣса — още не е завършенъ.

Въпрѣки надмощието на правителството отъ Нанкинъ начело съ генералъ Чанъ Кай Шекъ, китайския народъ наново е изправенъ предъ нови авантюри на генералитъ, които още продължаватъ да се борятъ за надмощие.

Напоследъкъ тѣ наречени християнски генералъ Фенгъ открито се е обявилъ срещу политиката на Нанкинъ, обявявайки Чанъ Кай Шекъ въ измѣна на китайската революция, въ прекалено сътрудничество съ западнитъ империалисти и въ корупция. Военнитъ действия по такъвъ начинъ сж възобновени.

Наново китайския народъ ще бжде хвърленъ въ братоубийствени борби, които безъ съмнение се подклаждатъ отъ английскитъ, японски и американски империалисти.

Тѣзи борби ще продължатъ до тогава до когато китайския народъ не изхвърли всички реакционни генерали, не пресече вмѣшателството на всички империалисти и не вземе съдбинитъ си въ свои ръце.

Сега пъкъ въ Мадридъ

Блажени потиснати малцинства. Всѣка година, по единъ два пъти, цѣлата европейска преса, всички голѣми и малки дипломати, пишатъ, говорятъ за тѣхната сждба. Днесъ въ тази столица, утре въ она курортъ събиратъ се дипломатитъ на Европа, около тѣхъ и всички „пазителѣ“ на свѣтовния миръ, поприказватъ си, погуляватъ си и си разотиватъ.

А тѣхнитъ орджия, които кусватъ отъ пицнитъ имъ трапези поне трохитъ, приспиватъ обезправенитъ, потиснати и избивани малцинства.

Сега е редъ на Мадридъ. Утре ще дойде този на Римъ, на Вѣршава, на Бѣлградъ. Отвратителнитъ тиранически режими, свикватъ по едно сборище за да гръмне тѣхната „слава“ изъ свѣта.

А робскитъ вериги все повече и повече се затегатъ, звѣрствата надъ поробенитъ кресчендо се засилватъ, но и съзнанието и волята за борба все по мощно и по мощно растатъ за да се достигне до деня, когато и робство, и общества и лицемерие съ единъ замахъ ще се пратятъ въ историята.

Жалейка

На 30 м. м. почина уважавания и обичанъ отъ всички добруджанци, добруджанецъ **Бай Димитъръ Богдановъ** родомъ отъ гр. Тулчовъ. Покойния остави 4 деца и жена.

Лека му прѣстъ.

Печатница „Съгласие“

Добруджанецъ **Ив. Плачковъ** откри въ Добруджанския кварталъ до Трамвайната спирка **Електрическо бюро**, за всѣкакъвъ видъ инсталации, поправки на ютии, чайници и др.